

~~~~~ (Priloga Vrtcu.) ~~~~~

Št. 5.

Ljubljana, dne 1. maja 1905.

XIII. tečaj.

Dete, pridi!

Dete, veš za Mater svojo?
Pridi, pojdi k nji z menoj,
Zrlo boš jo pred seboj;
Vsa je lepa, vsa v bliščavi,
Kronico ima na glavi,
Čisto sije nje okó.
K sebi vabi te ljubo:
Dete, pridi!

Dete, slušaj Mater svojo?
Jo pozdravljaš, jo častiš?
Moliš, ko pred njo klečiš?
Delaš, kar jo veseli?
Delaš, kar je v blagor ti?
Oj, če greh kdaj miče te,
Mati rajska kliče te:
Dete, pridi!

Dete, hvališ Mater svojo?
Mnogo zate je trpela,
Ko pod križem je medlela,
Ko srce ji ranil meč,
Meč bridkosti preboleč.
K nji zatekaj v tugi se,
Ona milo vabi te:
Dete, pridi!

Dete, ljubiš Mater svojo?
Oj, pohiti kamorkoli,
Boljšega srca nikoli
In nikoder ne dobiš,
Dokler v svetu tem živiš.
A ko vgasne luč očes,
Mati migne ti z nebes:
Dete, pridi!

Radoslav Silvester.

Zatajuj se!

5. Notranje in zunanje zatajevanje.

Vsled izvirnega greha nasprotuje telo duhu, duh pa Bogu. Da bode telo pokorno duši, duša pa božji volji, to moremo doseči le po zatajevanju. Le po junaškem premagovanju namreč se da uporno telo toliko ukrotiti, da izpolnjuje to, kar zahteva duša; a tudi notranje slabo nagnjenje se dá le po vztrajnem zatajevanju pripraviti do tega, da se duša popolnoma ukloni božji volji in deluje po božjih zapovedih in svetih.

Ločimo torej dvojno zatajevanje: notranje ali dušno in zunanje ali telesno. Notranje naj vlada dušne sile, zunanje naj pa urejuje telesne zahteve.

Dušno zatajevanje je sicer imenitnejše in potrebnjejše; a brez telesnega ne more uspevati, ker telo ima jako veliko moč pri dušnem delovanju.

Zunanje zatajevanje zadeva naše ude, čutila in telesne občutke, n. pr. roke in noge, oči, ušesa, jezik, čutila vonja, okusa in tipa, občutke mraza in vročine, lakote in žeje, bolečine in prijetnosti itd. Notranje zatajevanje pa se ozira n. pr. na radovednost, domišljijo, notranja čustva, nagnjenja, strasti itd.

To naj tukaj zadostuje, ker moram o tem še itak pozneje kaj več nasvetovati za posamezne slučaje.

* * *

Blažena Katarina Emeriška nam je posebna vzornica v zatajevanju. Ko je šla k prvi spovedi, so ji starši dali sedem vinarjev, da bi si kupila belega kruha kakor drugi otroci, toda podarila jih je ubožcem, da bi ji Bog odpustil grehe. Oči je zatajevala s tem, da je zamižala ali pa se drugam ozrla, ako je bilo videti kaj lepega in prijetnega, ali pa take reči, ki so vzbujale radovednost; posebno pa je v cerkvi vedno pazila na svoje oči. Mislila si je: Nikar ne pogledaj tega ali onega, motilo bi te ali pa bi ti utegnilo biti preveč všeč. In kaj bi ti pomagalo, če pogledaš tja? Iz ljubezni do Boga ne stori tega. — Da bi zatajevala

ušesa, si je mislila, kadar je bilo mogoče slišati kaj prijetnega ali novega in mikavnega: Ne! ušesom ne dovolim tega; iz ljubezni do Boga ne grem poslušat. — Jezik je zatajevala tako, da je zamolčala, kar bi bila rada povedala, in da ni hotela jesti kaj takega, kar se ji je zdelo posebno slastno. — Ako jo je mikalo iti kam, kamor je ni klicala ne dolžnost ne kako dobro delo usmiljenja, je premagala svoje noge ter si mislila: Ne! ne grem; veliko bolje je, če ne grem, in iz ljubezni do Boga opustim tako pot, morebiti bi se potlej še kesala, ko bi šla. Radi zatajevanja je tudi večkrat bosa hodila. — Pa tudi v notranjem zatajevanju se je pridno vadila.

6. Dvojna priložnost za zatajevanje.

Boj se imenuje naše življenje, in katekizem imenuje nas vernike na zemlji vojskujočo cerkev. V vojski je pa lahko mogoče dvojno delo, kakor naneso okoliščine: včasih vojaki napadejo nasprotnika, včasih pa se branijo proti sovražnemu napadu.

Slično je tudi pri našem zatajevanju. Mnogokrat se nam prilika za premagovanje ponudi sama — nasprotnik nas napade; včasih pa sami iščemo take prilike, — mi zasledujemo in napadamo sovražnika. V prvem slučaju bi smeli zatajevanje imenovati poslano, v drugem pa iskano.

Priložnosti za zatajevanje, ki se nam same nudijo, so n. pr. take-le: neugodnosti narave in letnih časov; neprijetne okoliščine našega stanovanja, neljube razmere domačih ljudi in sosedov; neprilike v občeivanju s tujci, težave stanovskih opravil, naše osebne nevšečnosti itd.

Svetniki so pa tudi še sami iskali priložnosti za zatajevanje, kakor je bilo že omenjeno o prostovoljnem premagovanju. Kako naj bi jih, vsaj po nekoliko, posnemali tudi mi, bo nam natančneje povedano pozneje.

* * *

Začeti je treba. O nekem dečku, Šimenčku, sem nedavno čital, da je zelo nerad zgodaj vstajal. Sicer je sam izprevidel, da veliko zamudi s svojim dolgim spanjem; tudi je že večkrat sklenil odpraviti to napako, pa kar ni se mu hotelo posrečiti, ker ni imel dovolj junaškega poguma. Nekoč pa, bilo je lepega poletnega jutra ob petih, si misli: „Enkrat moram vendar začeti!“ Urno skoči iz postelje, se napravi in začne učiti in ves dan so bili ž njim zadovoljni starši in učitelji. Tako je potlej storil vsak dan in se je polagoma tako navadil zgodnjega vstajanja, da ni čutil nobene težave; še neljubo bi mu bilo, ko bi bil moral dalje ležati.

Pasja reč — to!

Mari ste videli Mlinarjevega Pepčka? Ej, kako čemerno je hodil velikonočno nedeljo po vasi? In veste, zakaj? Rad vam povem!

Ves Veliki teden se je že veselil lepo pisanih piruhov, ki so mu jih mama obljubili, ako bo priden. Kdo bi se jih ne veselil? In pri Mlinarjevih so imeli navadno najlepše v vasi. Vsak je bil drugače pisan; na enem so bile naslikane putke, na drugem hiša, na tretjem drevesa, na četrtem letna številka i t. d. Kako bi se bil Pepček postavil z njimi med tovariši! Tako pa — — —

Bila je Velika sobota, in mama so imeli veliko opravila v sobi in kuhinji. Saj veste, kako je, če se bližajo prazniki. Treba je, da je vse snažno, pospravljeno, pomito. In Mlinarjeva mama so ljubili snažnost, zato niso imeli ta teden nikdar praznih rok. In pa še opravek v kuhinji in pred pečjo.

Pepček se je vrtel po dvorišču z domačim psom. Upregel ga je v štirikolesni voziček in ga učil voziti, kakor je videl sosedovega Mihca. No, Varuh je bil brihtne glave, si je kmalu zapomnil, kaj se pravi: hi! in tihò!

To je Pepčku ugajalo, da je kmalu pozabil na vse, še celo na piruhe.

„Pepček!“

Mama so se oglasili v kuhinji. Pepček je sicer nerad pustil igrače, ali ubogal je vendarle, da bi se ne zameril mami, i lejte, ta teden . . .

„Pojdi k Marinovim in prinesi soli, precej!“

Seveda je bil Pepček voljan kot testo, ali nekaj ga je le motilo. Kaj, ko bi se medtem Varuh odtrgal od vozička ali pa ga še celo polomil? Toda, takoj mu je prišla misel: Saj gre Varuh lahko z mano. In Pepček je stekel na dvorišče, prijel za vajeti in — hajdi k Marinovim po soli.

Pri Marinovih so ravno barvali piruhe, ko je prišel Pepček. Varuha je privezal h kostanju pred hišo.

„No kaj si pa prišel, Pepček?“ so ga vprašali prijazna Marinova mati in so postavili piruhe v stran.

„Po soli! . . . Ej kako imate lepe piruhe!“

„Kajne? Ali jih pri vas še niste barvali?“ so vprašali in so tehtali sol ter jo zavili v papirnat zavoj.

„Popoldne jih bomo! Pa bodo ravno tako lepi kot vaši“, se odreže Pepček in se nasmehlja od veselja.

„No, jih boš kaj prinesel pokazat?“

Pepček je dobil soli in je odšel, obljubljač, da ji prinese pokazat piruhe. Varuh je nestrpno čakal ob kostanju in se je izkušal odtrgati. Pepček je položil sol na voziček, pa odvezal Varuha. Hi!

Izvrstno sta vozila. Varuh je bil že čisto vaje vozička, le včasih je stopal nekoliko prehitro, da ga je Pepček komaj dohajal. Sicer je pa vozil prav imenitno.

Ej, Pepček se je kar zaveroval v svojega konjiča in ni trenil z očmi. Le varuha je opazoval, da mu ne zavozi kam vstran.

In srečno je privozil do doma. Mama so ga čakali na pragu. Potrebovali so soli.

„Kje imaš?“

Pepček se ozre na voziček, — — ojoj! Papirnati zavoj se je odvil in več kot polovico soli se je streslo po tleh. Pepčku je šinila kri v glavo, a takoj je prebledel. V hipu je pozabil na vse igrače, na Varuha, na piruhe in je le razmišljal, kaj bo.

Da bi prosil mamo odpuščanja, mu ni prišlo na um. Le šiba izza omare mu je zamigljala pred očmi, in težko mu je bilo pri srcu, da je zajokal.

„Oh, mama!“

Mama so pobrali sol, kolikor je je še ostalo. No, za prvo potrebo je že še bilo . . . Pa so odvezali Varuha, spravili voziček in se ozrli na Pepčka. Zasmilil se jim je. Ves je bil potr. Ali brez kazni vendarle ni smelo biti! Par piruhov so mu pritrkali. Sicer pet — letos pa le tri. In tudi voziček je romal v shrambo. No, Varuhu je bilo čisto prav, Pepčku pa manj.

Tri piruhe — je že nekaj; a vendar je hodil Pepček velikonočno nedeljo tako čemerno po vasi, ter se ogibal tovarišev. Mari so kaj izvedeli?

Tudi Marinovih ni obiskal, kar se je posebno materi čudno zdelo. Namenili so mu namreč štiri najlepše piruhe . . . In ga ni bilo. —

Pasja reč — to!

Semjonov.

Prvi in zadnji dve.

Osemnajst kozic in kozličkov imeti vso zimo na oskrbi, ni mala reč. — To je dobro izkusil tudi Vrbinčev France. Jeseni je iztopil iz šole in je takoj prevzel od starejšega brata vse koze v oskrbo. Gonil jih je vsakdan v reber, pa naj je bilo lepo ali grdo. Sicer se ne more reči, da bi bil France nerad opravljal ta posel. Imel je sam dva kozlička, za katera je še posebno skrbel. Tudi njegov starejši brat, Juri, ni imel več kakor dve rogački. Pred nekaj tednov jih je imel še pet, ki si jih je bil polagoma priredil. A tri je prodal, da si je kupil obleke in obuvala, ker se je bil zmenil s Hrvatjarji, da jim pojde za „fantka.“

Iz naših vasi gre namreč vsako leto več krepkih fantov in mož črez zimo dol na Hrvaško in v Slavonijo. V tamošnjih šumah podirajo hraste in tešejo doge.

Tako so si Hrvatarji v prejšnjih letih zaslužili marsikak krajcar. Sedaj se je pa že precej ubilo, kakor pravijo, in ni več tistega zaslužka.

Hrvatarji vzemo vsako leto s seboj tudi krepkega dečka. Pravijo mu „fantek“. Fantek jim je za kuharja. Kuha jim koruzne žgance, in skrbi za ogenj in vodo v kolibi. Kadar se vrnejo Hrvatarji z dela, se radi pogrejejo in po dobro zabeljenih žgancih se prileže požirek vode.

Za takega fantkà je torej šel Vrbinčev Juri. Preje se je pa še s Francetom pogodil zaradi koz. Ako jih bo dobro krmil, mu je obljubil za vsako svojo kozo eno krono, ko se vrne iz Hrvaške. France je bil zadovoljen in je skrbel za bratovi kozi pravitako kakor za svoja kozlička.

No, jeseni je še šlo, a težje je bilo pozimi. Kozе niso rade v hlevu, tudi pozimi ne. In zato je France dostikrat prezebal pri kozah na paši in gazil sneg. Le kadar je bilo prav mrzlo, ali pa, če je zapadel debel sneg, je ostal doma. Tista zima pa ni bila posebno mrzla, in tudi snega ni bilo preveč. Zato je ostal France le redkokedaj doma, četudi je včasih natihem prosil Boga, da bi zapadel prav debel sneg in pritisnil hud mraz.

V dolgi zimi si je bil na paši pri kozah in doma za pečjo že stokrat napravil račun, kako bo porabil tisti dve kroni, kateri dobi od brata. Najrajši bi si bil kupil za Veliko noč vso obleko in klobuk. Saj poslej ne bode mogel hoditi več v cerkev v tako oguljeni obleki, kakor je hodil doslej. Vender je lahko uvidel, da si ne bode mogel kupiti za tisti dve kroni cele obleke in klobuka. Najbolj je bil pač potreben prazničnih hlač in klobuka. Za hlače bi bilo morda še zadosti. Krojača plačajo itak oče in klobuk mu bodo najbrže tudi kupili, da si ni bilo te navade pri Vrbinčevih. Vsakemu so dali eno ali dve kozici, in potem si je moral fant skrbeti sam za obleko. Tako je bilo z Jurjem in tako tudi s Francetom.

France je kmalu povedal očetu svoj načrt, kako bi prišel za Veliko noč do hlač in do klobuka. Pa

Spomladi.

Toplo solnce pomladanje
Na poljano sije;
Na poljani oživeli
Cvet pri cvetu klije.

Tiha polja in ravnice
Pas zelen odeva,
A v višavi rajskomilo
Ptičic zbor prepeva.

Na poljani oživeli
Tiha radost klije,
Srce radosti prevzeto
V slednjih prsih bije.

Taras Vaziljev.

oče dolgo niso hoteli nič slišati o plačilu. Končno se mu je pa le posrečilo, da jih je preprosil. Obljubili so mu, da plačajo krojača in kupijo fantu klobuk.

* * *

Za Jožefovo so se Hrvatarji vrnili, in ž njimi tudi fantek, Vrbinčev Juri. Jurja so se razveselili oče in mati, ker so ga videli čvrstega in zdravega. Najbolj se ga je pa razveselil France. Jurja samega sicer on ni tako težko čakal, pač pa tistih dveh kronic. Ko bi mu ne bilo radi denarja, bi bil Juri ostal lahko še mesec dni na Hrvaškem; France bi ga ne bil nič pogrešal. A Velika noč se je bližala, in novih hlač je bilo treba. Zato je France komaj čakal, da se vrne Juri.

ln res se je vrnil. —

„No, kako si redil moji kozi?“ ga vpraša po prvem pozdravu.

France je komaj čakal, kdaj Juri napelje pogovor na kozi, da ga lahko opomni zaradi kronic. Zato mu je bilo prav vseč Jurjevo vprašanje in je hitro odgovoril: „I, kako? Dobro sem ji redil, dobro. Obe sta bolj debeli, kakor si ji bil pustil, četudi je bila zima. Pošteno sem zaslužil tisti dve kronici. Kar odštej mi ji brez gledanja“.

„Potrpi! Kozi moram prej pogledati, če je res, kar govoriš.“

Šla sta v hlev, in Juri se je prepričal, da je France govoril resnico. Odštel mu je dve kroni in mu dal še dve desetici povrhu.

Dve kroni in dvajset vinarjev: to je že nekaj denarja za takega fanta, kakor je bil France. Toliko denarja je imel še samo enkrat, namreč pri birmi. Pa takrat ga je bil dal očetu. Ta denar pa je njegov, samo njegov. Lahko ga obrne kakor hoče; nihče mu ne more nič. Oče najbrže še vprašali ne bodo po njem, dokler ne gresta kupit blaga za hlače. To bode pa šele drugi teden, ko bode pri sv. Antonu semenj.

Dolgo je ogledoval France težko prisluženi denar. Prijeten občutek je imel, ko je prvič lahko rekel: „To

je moje!“ Vendar mu je bilo tudi težko, ko se je spomnil, kako mora človek trpeti, preden kaj zasluži...

Ko se je nagledal svetlih kronic, je zavezal vse v vogal robca, pa spravil dobro v žep in odšel v hišo.

* * *

Tista nedelja po Jožefovem ni bila ena najlepših. Pihal je dosti mrzel veter, in tudi dežilo je. Od Vrbinčevih so bili dopoldne vsi pri maši. Popoldne pa niso šli k nauku in litanijam, dasi so redkokedaj izostali, vsaj oče ne. Oče so se bili nekaj prehladili in so želeli ostati doma. Mati so pa imeli tako dovolj opravila z živino. Juri je bil pa še truden od dolge poti ter je popoldne počival. Tako je šel samo France k popoldanski službi božji.

„Pa greš lahko v naš stol, ker mene ne bo. In poslušaj, da boš vedel kaj povedati“, so mu naročali oče, ko se je odpravljal v cerkev.

France je pokimal in odšel. Ure so šle navskriž in France je prišel dobre četrte ure prezgodaj. Zavil pač ni v cerkev, ampak pred Repnikov skedenj, kjer so se navadno ustavljali fantički pred službo božjo. Včasih so šli pa zadaj pod kozolec, da jih niso videli ljudje, in so igrali tudi za denar. Seveda se je tuinsem celo pripetilo, da so taki igravci pozabili na službo božjo in so jo zamudili.

Vrbinčev France je našel pred Repnikovim skedenjem le par šolarjev, ki so vedrili. Šel je naprej. Onstran je bila pa cela gruča fantov, ki so stali v krogu. Na sredi so sedeli na deski štirje igravci in igrali v klobuku za denar. Pri nas pravijo tisti igri „partanje“. — Tudi Vrbinčev je pristopil k tisti gručici in opazoval. On sam ni še nikdar igral za denar, kvečjemu včasih za gumbe ali pa za stara peresa. In čudno; navadno je imel pri takih igrah srečo.

France je obstal in gledal igravce. Pa dolgo ni ostal miren. Kmalu se je tudi v njem oglasila tista strast do igranja. Vedno glasneje mu je govoril neki glas: „Sedi tudi ti in igray! Ti imaš v igri srečo, lahko dobiš par kronic in si kupiš celo obleko.“ — Drugi glas ga je pa odvrčal in silil v cerkev. — — —

„Jaz neham, kdo pristopi!“ se oglasi Grega, dobro znan igralec med fantalini.

Nihče se ne oglasi. Francetu je v tistem hipu močno bilo srce.

„Ali nima nihče vinarja?“ ponovi Grega. „Jaz imam danes smolo. Naj še kdo poizkusi, morda bo imel boljšo srečo.“

„No, sedi eden, sedi, da ne bomo čakali!“ se oglašajo ostali trije igralci.

France sede in izvleče dvajset vinarjev: „Bom pa jaz!“

„Oho! Ti?“

„Jaz, jaz! Kaj mislite, da nimam!“ odvrne nekam nevoljen. Žal mu je bilo, da se je vdal; a sedaj nehati, ni kazalo. Vsi bi se mu smejali, češ, da nima poguma.

„To vemo, da imaš; saj ti je dal Juri. Ali bojimo se; začetniki imajo srečo.“

In igra se je pričela. V klobuk so metali po štiri vinarje. France je kmalu jel dobivati. Sam ni vedel, kdaj je dobil eno krono. Ker je dobival, si je kmalu zadušil glas, ki ga je vabil v cerkev. Pozabil je na vse in mislil samo na dobiček. — Svoj denar je dal posebej in dobiček je spravljal v drug žep, dokler ga je bilo kaj. Pa dolgo ga ni mogel spravljati. Pričel je izgubljati in izgubljal je naprej. Zopet je zaigral dobiček in še svoji dve desetici povrh. Strast do igranja ga je bila tako prevzela, da ni dosti pomišljal in je menjal prvo krono. Kazala se je zopet sreča, a tudi ta ni trajala dolgo. Zaigral je prvo krono in menjal še drugo. „Ena hlačnica je šla, naj gre pa še druga“, si je mislil; „če noče ona nazaj“. — In igral je naprej. Zopet je dobival, pa zopet izgubljal, dokler ni izgubil zadnjega vinarja. — — —

„Jaz ne grem več, sem suh“, je dejal navidez mirno, kakor je videl prej Grego. A v resnici mu je bilo težko pri srcu in tako nevoljen je bil sam nase, da bi se bil najrajši z neumno glavo zaletel v kozolec.

„Ti ne greš več, tako? Saj moramo tudi mi domov. Ljudje so že odšli od litanij“, so govorili oni trije in preštevali dobiček.

France je bil bled od jeze. Padlo mu je na um, da so ljudje res že odšli, in da on ni bil ne pri nauku ne pri litanijah. Sram ga je bilo in obrnil se je v stran ter odšel s solzami v očeh.

* * *

Pozno je prišel Vrbinčev France domov. Oče so bili že skoro celo uro doma. Šli so bili namreč vseeno tudi k nauku. Postalo jim je dolgočasno doma, ker so bili navajeni vsako nedeljo tudi popoldne v cerkev. Pa so se premislili in vendarle šli. — Čudno se je domačim zdelo, da ni toliko časa Franceta domov.

No, tudi France je prišel. Nekako tiho. Vsi so se ozrli vanj, ko je stopil v hišo. Videli so, da ima rdeče oči, in iz kratkih odgovorov so spoznali, da nekaj ni prav.

„Kje si pa bil tako dolgo?“ ga vprašajo oče.

Rekel je, da se je ustavil pri tistem in tistem.

„Kakšen nauk je pa bil danes?“ vprašajo oče.

France je nekaj ongavil, kar je pa že bilo prejšnjo nedeljo, o poslednji sodbi.

„Tako, tako! Ni bilo to že danes teden?“

France je zardel do ušes. „Je bilo, je; pa danes je bilo nadaljevanje.“

„Lažnik!“ zakliče oče, da je zagrmelo po hiši. Stresel se je France po vsem životu. „Poglej mi v oči in povej, kje si bil ti danes pri nauku in kaj si delal?“

Sedaj je bilo konec. Poznal je dobro očeta, in gorje mu, ako bi se bil le še besedico zlagal. Solze so mu zalile oči, ko je jecljaje pripovedoval, kje je bil in kaj je delal. Ko je končal, je pokleknil pred očeta ter prosil odpuščenja s povzdignjenimi rokami ihteč: „Ljubi oče, prosim vas, odpustite mi. Vem, da nisem prav ravnal, a obljubljam vam, da ne bom nikdar več, in da sta bili ti dve kroni prvi in zadnji dve.“

Oče so ga gledali dolgo, pa molčali, ko je France že končal in ihtel še naprej. Potem so pa vendarle rekli: „Glej, da ne pozabiš, kar si mi obljubil!“

Tako slabih velikonočnih praznikov ni imel nikdar ne preje ne pozneje Vrbinčev France. Hlač ne in klo-

buka ne! Dano besedo je pa le držal. Tisti dve kroni sta bili res prvi in zadnji, kar jih je zaigral. Na desno gleda, če igrajo na levi strani ceste, in na levo, če igrajo na desni. Kdor ni gumpec, ga izmodri prva izkušnja — si misli in prav ima.

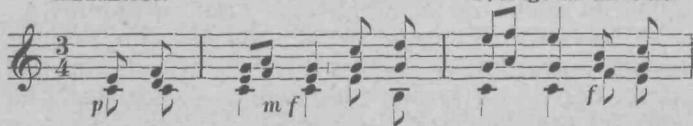
Kompoljski.

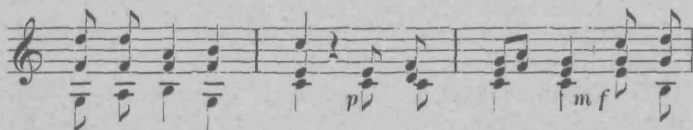
Naša ljuba Gospa vedne pomoči.

Andantino:

P. Angelik Hribar.

1. Pred ol - tar - jem Tvojim zbi - ra Družba
2. In za - to smo si iz - bra - le Te-be
3. Va - ruj, Ma - ti, in o - hra - ni Nam ne-
4. V srečne pe - lji nas vi - ši - ne, Sve-ti

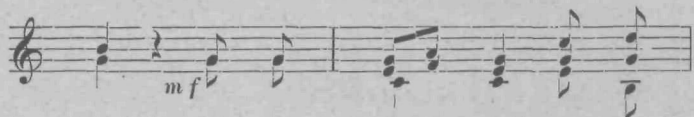
1. Tvo-jih se hče - ra, V Te za - up - no se o-
2. v mater in go - spo, V Tvo-je var - stvo se po-
3. dolžno - sti za - klad. Vsa-ke - ga nas gre-ha
4. Si-jon nam od - pri, Kjer ne - var - nost vsa-ka

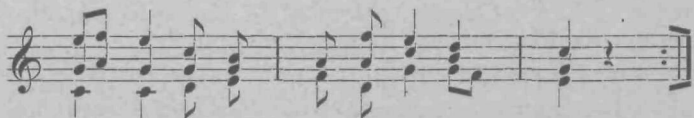
1. zi - ra, Vedne po-mo-či Go - spa ! Da-leč
2. da - le, Svo-jo nam po-daj ro - ko! Ne od-
3. vbra-ni, Da nas Je-zus i - ma rad. Vse od-
4. mi - ne, Kjer naš ve-čni dom slo - vi. Da Te

1. smo od do-mo - vi - ne, Tje pa je ne-var - na
2. re - ci nam po - mo - či, Na - ša ma - ti in go -
3. vr - ni, kar ško - du - je, Sprosi dušnih nam do -
4. večno gor sla - vi - mo Vedne po-mo-či go -

1. pot, Sre - di tuž - ne solz do -
2. spa! Bo - di zve - zda Ti nam
3. brin, Da v ne - bo se po - vzdi -
4. spo, Mi - lo ma - ter Te ča -

1. li - ne Nas ob - da - ja mnogo zmot.
2. v no - či, Kr - ma - ri - ca sred mor - ja!
3. gu - je Duh naš iz prognanstva tmin.
4. sti - mo, Ki od - pi-raš nam ne - bo.

Hrost.

Na vejico, na vejico
Se rjav je hrost usedel,
Da bi mladik zelenih se
Do sitega najedel.

Pa vejica prosila je
V grmiču ptico glasno,
Naj brani jo sovražnika,
Naj stre ji zver opasno.

Pa ptičica zagrabila
Predrznega je hrosta
In z ostrim kljunčkom strla je
Nevabljenega gosta.

Gradiški.

Nesrečni zidarček.

Lojzek hišo blatno zidal
Je tam sredi vrta,
Trdno, lepo in prostorno —
Za dva mlada krta.

Toda Lojzek ne obupa,
Novo stavbo začne,
Da mu pót raz čelo lije
Dol na gube hlačne.

Lahen dežek pa porosil
Je čez noč palačo;
Zjutraj kupček blata
Dal za trud mu — plačo!

A vročina blatno stavbo
V prah izpremeni mu;
Veter zlobni pa raznese
Prah na vse strani mu...

V. Žirov.

Kratkočasnica.

1. Ravno narobe. A: „Ali ne jeste kumar?“
— B: „Ne, ker potem ne morem spati, če jem kumare.“ — A: Čudno, pri meni je pa ravne narobe; jaz pa ne morem jesti kumar, če spim.“ J. K.

2. Učitelj: „Toplota razširi vsako stvar. Janezek, povej mi kako primero!“ — Janezek: „Po leti imamo polno drvarnico, po zimi se pa izprazni.“ J. K.

Naloga.

(Priobčil „Internus“.)

Izberite sedem besedi, ki imajo vsaka po štiri črke ter pomenijo:

* o o o	1. Hišno opravo.
o * o o	2. Tečno jed.
o o * o	3. Vzvišen del zemlje.
o o o *	4. Del sobe.
o o * o	5. Žival dvoživko.
o * o o	6. Nevestino imetje.
* o o o	7. Del roke.

Črke, ki pridejo tja, kjer so zvezdice, imenujejo mesto na Štajerskem.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. štev.)